Quaresma - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 25/02/2018 - 09:00

Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18
Rm 8,31b-34
Mc 9,2-10

TRANSFIGURAT, DESFIGURAT

1. Silencis i esbufecs

Així havia de ser aquella pujada al Tabor. Potser Pere, el més gran d'edat, seguiria endarrerit el pas ferm i constant dels seus companys més joves. Jesús, empès per la "mística" de la muntanya, potser aniria més silenciós, concentrat, com si preveiés que "alguna cosa" l'esperava dalt de la muntanya. I, recordant la meva personal pujada al Tabor fa uns anys, tots ells caminarien ben aixoplugats d'un aire mediterrani, acollidor, perfumat. En una paraula: el marc ideal perquè la vida quotidiana es veiés alterada seriosament per les "coses" que Déu té preparades, quan vol dir-nos alguna cosa...

Els tres sinòptics ens expliquen aquesta pàgina tan "especial" de la vida de Jesús, senyal inequívoc de la seva transcendència. I sant Pere, en la seva carta, recorda aquell dia com una experiència única, diferent, inesperada. Ell tingué, com sempre, el seu protagonisme, "marcant la diferència", com diu el tòpic. Però crec que ens posem al seu costat quan recordem la seva frase espontània: "Que bé, que hi estem aquí dalt!" I tant! Veure el seu Mestre, el seu estimat Mestre, amb un tast del que significa la gloria de Déu, la seva transcendència. O veure's, atemorit, enmig del núvol, símbol de la presència de Déu enmig del seu poble, i tot allò concentrat en la figura del seu Jesús, havia de ser un impacte extraordinari. Penso que tots hauríem dit el mateix: què bé que hi estem aquí dalt! Estaven veient anticipadament una escletxa de la resurrecció de Jesús. I això són paraules majors...

2. La llum de la Transfiguració

La vida cristiana és tot un camí, amb moments macos i lluminosos, i altres més foscos i problemàtics. La nostra quotidianitat és una successió de moments clars i moments més foscos, com el salt que en el joc d'escacs sempre fa el cavall: del blanc al negre, del negre al blanc. I així anem avançant. Ara jesús viu una experiència única: se sent estimat pel Pare, se sent aixoplugat i confirmat per aquelles dues figures mítiques del Poble de Déu, el Moisès de la Llei i l'Elies dels Profetes. Ell mateix és l'acompliment d'aquesta missió. I tot envoltat d'una llum que el feia diferent. M'agrada que Marc hagi dit que l'aspecte del vestit de Jesús era tant blanc que cap tintorer hagués pogut igualar aquella netedat. Una imatge casolana, que ens evoca la nostra vida ordinària sublimada, la vida normal viscuda d'una manera excepcional.

I és que Jesús va a Jerusalem, on es trobarà amb una oposició violenta i constant que el portarà fins a una altra muntanya (el Calvari), tètrica i dolorosa fins a la mort. I a la creu viurà una desfiguració total: de la seva persona, de la seva missió, de la seva projecció futura. Tot desfigurat, tot anorreat, tot esmicolat. Això em fa pensar que la llum de la força de Déu, de l'Esperit de Déu NO ELIMINA LA PROVA, PERÒ LA IL·LUMINA. No suprimeix el dolor, però ens fa treure de nosaltres una força que ens fa ressuscitar i seguir caminant. Amb els ulls fits en ell. Jesús és "el Fill", però no serà mai "el fill de l'amo", que té connotacions negatives, de privilegis excloents. Per això és el nostre model i referent.

3. "Escoltem-lo!"

Aquella experiència única ens queda lluny en el temps i en l'ambient privilegiat que va viure aquell petit grup de seguidors de Jesús. El que no ens queda tan lluny és aquella recomanació de la veu de Déu: "Escolteu-lo!" Si l'escoltem, ens anirem "configurant" amb ell. Segur que ens esperen possibles desfiguracions, però també transfiguracions. Haurem de pujar Tabors, esbufegant, convençuts que sempre hi haurà la "sorpresa" que el Pare ens té reservada, i que ens permetrà seguir caminant al costat de Jesús...

ETIQUETES
PROVA ESCOLTA